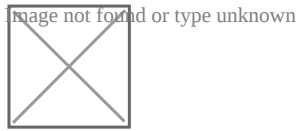

Τα σχολεία πραγματοποίησαν τον προ-χριστουγεννιάτικο εκκλησιασμό τους (του παπαδάσκαλου Κωνσταντίνου Ι. Κώστα)

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Τα σχολεία της Α/θμιας και Β/μιας εκπαίδευσης (νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια, λύκεια) με τη φροντίδα των εκπαιδευτικών (μαζί φρονώ και των συλλόγων γονέων και κηδεμόνων) προσήλθαν αυτές τις ημέρες προ των Χριστουγέννων στους ιερούς ναούς για τον **προ-χριστουγεννιάτικο εκκλησιασμό** τους και τη συμμετοχή τους στη Θεία Κοινωνία.

Η προσέλευση μπορεί να είναι η συνέχεια ενός **εθίμου** πολλών δεκαετιών (θυμάμαι λ.χ. πως από το 1976 που διορίστηκα δάσκαλος, τον κάναμε αυτόν τον εκκλησιασμό και που συνεχίζεται ως τα σήμερα) **ωστόσο** δεν παύει να είναι και **η έκφραση μιας εσωτερικής ανύποπτης ανάγκης** εκπαιδευτικών και μαθητών, μιας ανάγκης με υπαρξιακές αναζητήσεις, που τροφοδοτείται από το ιστορικό

εκκλησιαστικό σώμα και που οδηγείται και εξωτερικεύεται, εν όψει Χριστουγέννων, με την προσέλευση στο Ναό, την **ακρόαση** των ύμνων και των λειτουργικών ευχών, τη **συμμετοχή** στο γεγονός της Θείας Λειτουργίας και τη **μετοχή** στη Θεία Κοινωνία.

Έτσι (για να αρκεστώ στα όρια της Αρχιερατικής Περιφέρειας Βελβεντού) υποθέτω πως στο Πλατανόρεμα προσήλθαν στο Ναό το νηπιαγωγείο και το δημοτικό σχολείο Πλατανορέματος. Στο Βαθύλακκο, στη Μεσιανή, στο Ροδίτη και στα Λεύκαρα το νηπιαγωγείο και το δημοτικό σχολείο περιοχής Βαθυλάκκου. Στην Κοίμηση της Θεοτόκου Βελβεντού το 1^ο νηπιαγωγείο, το δημοτικό, το γυμνάσιο και το λύκειο Βελβεντού.

Ο ιερός ναός του αγίου Διονυσίου Βελβεντού έχει μια ξεχωριστή χαρά. Λειτουργεί στα όρια της Ενορίας **σχολείο**. Είναι το **2ο νηπιαγωγείο Βελβεντού**. Και η χαρά αυτή κάθε φορά που οι μικροί-λιλιπούτειοι μαθητές (με τη φροντίδα των νηπιαγωγών τους) προσέρχονται στο Ναό είτε για “μάθημα” είτε στη Θεία Λειτουργία και Θεία Κοινωνία, πολλαπλασιάζεται και μας πλημμυρίζει. Όλους. Είναι να βλέπεις τα πρόσωπα των μεγάλων (κατά την ηλικία) **πώς** λαμποκοπούν από την παρουσία (έστω και την κατανοητή ανησυχία) των μικρών μαθητών. Χαίρονται τους μαθητές, χαίρονται και τις νηπιαγωγούς και καταλαβαίνουν το θεμελιακό έργο της αγωγής που επιτελείται στα σχολεία.

Στο 2ο νηπιαγωγείο Βελβεντού ο ιερός ναός του αγίου Διονυσίου **συστοιχίζει** όλα τα επόμενα εποικοδομήματα της εκπαίδευσης: το δημοτικό, το γυμνάσιο, το λύκειο, το ΤΕΙ, το πανεπιστήμιο. Κι ενώ έχει ένα, τα έχει όλα. Και νιώθει πανευτυχής. Και ευλογημένος. Και ευχαριστεί την Παναγία και τον άγιο Διονύσιο **γι’ αυτό το ένα**.

Το σχολείο είναι ένα, οι μικροί μαθητές πολλοί. 10, 20 30. Κάθε παιδί και μια αξία. Μοναδική, αναντικατάστατη και ανυπολόγιστη. Το ξέρουν αυτό οι δάσκαλοι. Και την αγωγή που έχει γενικές αρχές την προσιδιάζουν, την εξατομικεύουν με λεπτές παιδαγωγικές μεθόδους στην ιδιαιτερότητα του κάθε μαθητή. Μια τάξη με 25 λ.χ. μαθητές δεν είναι ένας απρόσωπος αριθμός. Είναι 25 πρόσωπα-προσωπικότητες.

Γευτήκαμε πάλι προ-χριστουγεννιάτικα αυτή τη χαρά, όταν στη Θεία Λειτουργία, στη μνήμη της Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολύτριάς **(22-12-2016)** οι νηπιαγωγοί του 2^{ου} Νηπιαγωγείου Βελβεντού έφεραν στο Ναό του Αγίου Διονυσίου Βελβεντού τους μαθητές τους να λειτουργηθούν και να κοινωνήσουν.

Όμορφη ήταν η στιγμή όταν όλοι οι μαθητές με την καθοδήγηση της δασκάλας τους απάγγειλαν το “Πάτερ ημών”. Άκουρα όλα τα ηχοσυστήματα. Παλλόταν ο

Ναός όλος από την προσευχή της νηπιακής αθωότητας.

Ποιος μπορεί να αποτιμήσει τη **δυναμική** των **παιδικών αιτήσεων** του Κυριακού λόγου: “Ελθέτω η βασιλεία σου, γενηθήτω το θέλημά σου, ως εν ουρανών και επί της γης”;

Και ποιανών (από εμάς τους μεγάλους) η φωνή-αίτημα μπορεί τάχα να υποκαταστήσει την παιδική φωνή-αίτημα στο Θεό, που είπε: “εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον”; (Ματθ. 21, 16).

Οι μαθητές του 2ου νηπιαγωγείου Βελβεντού με τη φροντίδα των νηπιαγωγών τους στη σειρά, ήσυχα και όμορφα, προσήλθαν στη Θεία Κοινωνία. Και μετά το “Δι’ ευχών” πήραν από τον παπά το αντίδωρο και (κατά την προτροπή-ευχή “εν ειρήνη προέλθωμεν) βγήκαν από το Ναό ειρηνικά στο σχολείο τους και στα σπίτια τους.

Η χαρά των μαθητών-νηπίων είναι ένα μικρό δείγμα της χαράς όλης της κτίσης.

“Ενθέως ευφραίνεται, η **κτίσις** σήμερον. Χριστός γαρ ο Κύριος, ο του Θεού μου Υιός, εκ Κόρης γεννάται αγνής, **άπαν** το των ανθρώπων, γένος αθανατίζων...” (Κάθισμα εις τον Όρθρον 22ας Δεκ.).

Είναι η **χαρά** που ευαγγελίστηκε ο Άγγελος στους βοσκούς κοντά στη Βηθλεέμ:

“Ίδού γαρ ευαγγελίζομαι υμίν **χαράν μεγάλην**, ήτις έσται **παντί τω λαώ**, ότι ετέχθη υμίν σήμερον σωτήρ, ος εστί Χριστός Κύριος, εν πόλει Δαυίδ” (Λουκ. 2, 10). Να, σας φέρνω χαρμόσυνο άγγελμα, που θα γεμίσει με χαρά μεγάλη όλον τον κόσμο. Γιατί σήμερα, στην πόλη του Δαβίδ γεννήθηκε για χάρη σας σωτήρας – κι αυτός είναι ο Χριστός, ο Κύριος.

Είναι η αθόρυβη χαρά από τη “σιωπηλή αυτή γέννηση, (καθώς) ο Χριστός γεννιέται σιωπηρώς, μέσα στον άσχετο και θορυβούντα κόσμο μας. (Μάνος Χατζιδάκις, 23 Δεκ. 1979, Από τα σχόλια του Τρίτου, εκδόσεις Εξάντας).

Χαίρετε παιδιά! Ψάλτε τα κάλαντα στους δρόμους και στις γειτονιές του χωριού και καλά Χριστούγεννα!

π. Κωνσταντίνος Ι. Κώστας
παπαδάσκαλος

23-12-2016

Πηγή: kozan.gr